

— at dette Forsøg kan ikke gentages paa ny, for saa vil det hæbne sig stærkere end den Gang. Hvis jeg skulde komme til en Løsning, hvor man skulde støtte sig til Højre, vilde jeg have fuld Garanti, saa at jeg var sikker paa, at det, man havde ventet, blev opfyldt. Jeg skal ikke her, og det vilde heller ikke være rigtigt, gentage de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører, da han talte for os i Partimødet om at gaa med til Forliget, det skal jeg komme til ved en anden Lejlighed, hvis der uden for denne Sal optages en Forhandling derom, thi her i denne Sal vil jeg jo blive standset af Formanden, og det ønsker jeg ikke, men det skal jeg lade staa hen. Jeg ønsker at vide, om den ærede Ordfører er sikker paa, at han ikke kommer til at fortsætte videre ad den Vej, han slog ind paa den 1ste April, og nu betræder i dette Øjeblik, i Stedet for at bringe Grundloven i sikker Havn. Den ærede Ordfører har jo stillet saa mange Spørgsmaal til andre ærede Medlemmer og stillet saa mange Regnestykker op, som de skulde udregne og forelagt dem Opgaver, som de skulde løse. Maatte det nu i al Bøstedenhed være mig tilladt, inden jeg slutter, ogsaa at stille den ærede Ordfører en Opgave at løse, som han kan tænke over i Julen i sine ledige Timer, og som han saa, hvis han bliver færdig dermed, kan svare paa til 3dje Behandling, som vel sagtens ikke kommer før efter Jul, for jeg kan ikke se, at denne Sag kan komme til 3dje Behandling førend efter Jul, idet der vil blive stillet en Del Ændringsforslag til 3dje Behandling, det kan ikke være andet, som Lovforslaget er affattet, og man maa have Tid til at stille disse Ændringsforslag. Jeg haaber ikke, at Forhandlingen i Udvalget mellem 2den og 3dje Behandling skal blive afluttet ved en Afstemning i Udvalget mod Mindretallets Vilje saaledes som før 2den Behandling. Maa jeg saa for at klare den Opgave, jeg vil stille den ærede Ordfører til Løsning, forudstikke en lille Forklaring. Fra 1ste April 1885, da vi fik Provisoriet, og til den 1ste April 1894 er der gaaet et Tidsrum af 9 Aar, og dette Tidsrum hen- gik med, at man protesterede imod Provisorierne, saa godt man formaade, og det fik særlig sit Udtryk deri, at man stemte mod Bevillingerne til Opretholdelse af Provisorierne. Deri fik det særlig sit Udtryk. Men den første Dag i det 10de Aar, nemlig den 1ste April 1894, gik den ærede Ordfører til- lige med 24 ærede Medlemmer af den tidlige Opposition fra deres Mægteløsestandpunkt over for Provisorierne over til Bevillingsstandpunktet over for samme, idet de stemte for Bevillinger til Opretholdelse af

provisoriske Foranstaltninger. Det er en Kendsgerning. Derefter lod det fra de Herrer, at nu var Grundloven kommen i Højsædet, og nu gjaldt det fra alle Sider om at værne Grundloven og se at saa den fæstnet. Men derefter gaar der kun et Tidsrum af ca. 7 Maaneder, hvori de øve sig i denne Gerning, hvilket giver sig Udslag i det foreliggende Forslag, hvorefter man fra alle Sider er enig, at det ikke opfylder Grundlovens Bestemmelser — jeg har ikke villet bruge stærke men bestedne Ord. Og maa jeg saa, efter at have forudstillet dette, i al Bøstedenhed, ikke for i nogen som helst Henseende at genere den ærede Ordfører, udbede mig den Opgave, løst eller det Spørgsmaal bevarer: Hvad kan man saa herefter vente først af forfatningsmæssig Betydning, enten en Grundlovsforandring, der er Mening i, og som saa giver Folket sin forfatningsmæssige Ret, eller et meningsløst Forslag, som ikke opfylder Grundlovens Bestemmelser?

J. Jensen (Aalborg Amts 3dje Valgkreds): Naar jeg har forlangt Ordet under denne Behandling af Valgkredsloven, er det, fordi jeg mente, at det var ganske naturligt, at ogsaa de yngre Medlemmer tilkendegave deres Anskuelse paa dette Omraade. Vi have i Reglen aldrig forhen haft Lejlighed til at udtale os derom, og der var altsaa nu for os Grund til at udtale os, enten vi mene at gaa til den ene eller den anden Side. Jeg maa sige, jeg blev lidt overrasket, da jeg i Jorgaars havde begæret Ordet, thi næppe var jeg indtegnet som Taler, for et Medlem af de 25 — eller rettere sagt de 24 — mødte med den Bemærkning til mig, om ogsaa jeg lod mig udkommandere som Taler, og det var i en temmelig irriteret Tone, Forespørgslen skete. Ligeledes kom der en to, tre andre Medlemmer med samme Bemærkning, om ogsaa jeg lod mig udkommandere som Taler. Jeg forundrede mig over dette, thi jeg fandt det, som sagt, ganske naturligt, om vi der aldrig havde udtalt os før, fik Lejlighed til at udtale os, men det forstod jeg, at vi ikke maatte have Lov til. Smidertid faldt det mig ind, at det kun var det gamle Folkedagn, der skulde gøres gældende her og fastslaaes paa ny som Sandhed, nemlig det, der siger, at den, der selv stjæler, tror, at alle andre ogsaa stjæle, d. v. s., naar man selv køres i stramme Tøjler, tror man, at det samme er Tilfældet med andre. Thi det er vel en Kendsgerning her, at medens de Folk, der kalde sig Oppositionen, have sit Lov til at udtale sig, for saa vidt Flertallet ikke affærrer det derfra, have de paa den anden Side ikke Lov dertil. Thi af de 24